

UIT EN VOOR DE PRAKTIJK

EEN VEREENVOUDIGDE TECHNIEK VOOR HET NABOOTSEN VAN HET TANDVLEES BIJ PROTHESES

Het streven naar een met het eigen tandvlees overeenstemmende uiterlijke structuur van de labiale kunsttharsrand wordt niet bepaald door het treffen van de juiste tint. Bij een glad gepolijst oppervlak wordt een natuurgelijkend effect niet bereikt. Daarvoor is verder nodig dat de typische korreling van het slijmvlies wordt nagebootst.

In een publicatie van E. POUND in het „International Dental Journal” *) wordt een werkwijze beschreven, die als een vereenvoudiging kan worden aangemerkt, aangezien een verdere bewerking na het polymeriseren daarbij komt te vervallen.

Voorwaarde is het afwerken van de labiale waswal van de opgestelde prothese overeenkomstig de configuratie van de natuurlijke cervicale tandvleeszoom; zonder deze is nimmer een effect van „echtheid” te verkrijgen. Daarom moeten de contouren aan de tandhalzen precies worden nagebootst; de wasprothese moet er na voltooiing uitzien als in de later afgewerkte prothese, want er wordt niet meer aan gepolijst.

Het typisch korrelige uiterlijk van het tandvlees wordt verkregen door met een stugge tandenborstel, waarvan alleen de haarbundels aan de punt, na het wegnippen van de andere zijn overgebleven, meermalen in de was te prikken. Hierdoor ontstaan kleine holten en spikkels, waarvan het voor het doel overdreven reliëf wordt vervaagd door het aldus bewerkte oppervlak door een klein gasvlammetje te halen. De hoge delen worden daarbij glanzend, terwijl de korreling gehandhaafd blijft.

Tot zover is deze bewerking algemeen bekend, maar de schrijver gaat dan als volgt te werk. Nadat de opgewaste prothese is voltooid wordt zij op de gewone manier in de onderhelft van de cuvet ingebed. Aangezien de configuratie en uiterlijke structuur afhankelijk zijn van het oppervlak waartegen de kunstthars wordt gepolymeriseerd, wordt eerst de was met een luchtbelverdrijvend middel bestreken en vervolgens een dunne laag steengips aangebracht, die het gehele labiale oppervlak met inbegrip van de elementen bedekt. Nadat deze is hard geworden, kan het tegenmodel worden gegoten.

Na verwijdering van de was en zorgvuldige reiniging wordt het betreffende gedeelte van de gips, dat de structuur van de was heeft overgenomen, bestreken met een alginaat preparaat ter vervanging van tinfoolie, waarop na verharding nog een tweede laag wordt gepenseeld. Het dunste bladtin is als separatiemiddel te dik en derhalve voor het doel ongeschikt omdat de details, waarom het te doen is, daarbij verloren gaan. Een derde laag completeert de bewerking. Met lau

*) E. POUND: Modern American Concepts in Esthetics. Juni 1960.

Uit en voor de praktijk

water worden vervolgens de elementen schoon geborsteld, terwijl de alginaatlaag op de gips onbeschadigd achterblijft.

Na het polymeriseren laat het tinfoolie-vervangmiddel gemakkelijk van de kunsthars los, welke een mooie glans vertoont en verdere polijsting overbodig maakt behalve het finale afwerken langs de tandhalzen. Elk detail van de was is precies weergegeven.

Om daarnaast ook het gewenste kleureffect aan te brengen kan dit na het polymeriseren geschieden met vloeibaar monomeer. Nadat het is hard geworden dient een deklaag van glazuur geapliceerd, welk materiaal in de kunsthars gemiddeld 0,15 mm doordringt en duurzaam is. De techniek is volgens de schr. gemakkelijk te leren en zelf uit te voeren.